

Sirota ob novem letu.

„Le pojdi staro leto, le,
Sovražno si mi bilo;
Dovolj gorjá, dovolj solzá
Ti meni si rodilo.

In sam sem tu bolan ostal
Brez matere sirota.
Nebeški Bogek, prosim Te,
Oj, vodi moja pota.

Oj mamko mi je vzela smrt,
Ki sem tako jo ljubil;
Pred dnevi pa še sestrico
Sem ljubo svojo zgubil.

Ti leto staro dalo pač
Gorjá si mi nešteto —
Prijaznejše, prijaznejše
Pa bo mi novo leto,“

Prijaznejše, prijaznejše
Je novo leto bilo:
Še ni končan bil prvi dan —
Siroti je zvonilo.

Zorko.

Venec legend.

(Nabral Fr. Kralj.)

1. Trobentica.

Pozdravljena mi bodi, nežna trobentica, ti prvi klicar
lepe pomladi! Kako zaželeno te pričakuje vsakdo,
da priklješ iz napol še otrple zemlje in znaniš svetu
lepše dneve, gorkejše čase! A ti nisi samo znanilka
cvetoče dobe, ti si tudi čudotvorna cvetlica. O tem naj
priča sledeča dogodbica.

Pred leti in leti, ko še nas nobenega ni bilo na
svetu, pasel je o prvih pomladanskih dneh na visokih
rebrih pobožen pastir svojo živino. Ni bilo ravno še
mного paše, a bilo je že polno trobentic. In te je z
nedolžnim veseljem in z otroško pobožnostjo nabiral
in na nje piskal sledečo drobno pesmico:

O jagelc, jagelc zlat,
O daj, da pridem v grad,
Da dvignem tam zaklad,
Denarja si naberem polno
Za mater svojo bolno!

Tako je piskal in lahna meglica tuge in žalosti
mu je obsenčila rožni obrazek. Imel je namreč doma

bolno mater, in rad bi jo ozdravil. Slišal je že večkrat različne pravljice o zakladih in o raznovrstnih zdravilnih močéh pomladanskih cvetlic.

Ko je tako piskal, zažari se nakrat krog njega, in angelj Božji stoji v vsej svoji krasoti pred njim. In nebeški sel mu govori: „Vsemogočni je čul tvoj krilati spev, v katerem prosiš za zdravje materi. Bodi ti prošnja uslišana. Vzemi trobentico, na katero si ravnokar piskal, in mi sledi.“

Pred njegovimi očmi se je odprla skala in prišla sta v duplino, kjer je bila skrinja polna ovčjih zob. Teh zob mu veli angelj nabrati in mu še pravi: „Nikar ne izgubi jageljca, kojega v roki držiš. Ž njim boš vedno našel ta zaklad!“ Nato angelj izgine. Pastir pa je bil pred skalo, in v žepih je imel polno ovčjih zob — a ne, polno zlata, ker so se zobje mahom v zlato spremenili. Pastir pogleda okrog, a živine ni nikjer. Prestraši se in hiti iskat živino, dokler je ne najde.

A pri tem ni pazil na trobentico, katero mu je zabičal angelj varovati, in pri iskanju živine jo je zgubil. Pač jo je dan na dan iskal, a je ne najde. Pa kaj to! Saj je vendar imel toliko zlatih cekinov, da je lahko plačal zdravnika. Mati mu je ozdravela, in še jima je ostalo denarja, da sta lahko živela.

A zaklad pa še čaka v gori, da ga kdo odkrije. Morda se vam posreči, moji čitatelji! A nikar se ne trudite, saj imate v srcu dražji zaklad, dokler ste pobožni in pridni, kakor je bil ta pastirček. Ne li?

2. Jabolko.

Tudi jablana nas razveseljuje: pomladi s svojim belo-rudečim in duhtečim cvetjem, po leti s svojo gosto, hladno senco in jeseni — no, saj veste, kaj bi pravil, kar vam vsem najbolj godi na jablani. Kaj naj bi vam tudi prinesel sv. Nikolaj, če ne bi bilo jabolk? Kako bi vas razposajenčke mati utolažila, če ne bi bilo jabolk? Lepo in dobro je jabolko, o tem smo vsi prepričani, a jaz vem še za neko jabolko, ki je pa lepo, in zraven tudi — drago, in to je zlato jabolko.

Kajpada, če vi pozlatite za Božič z zlato peno jabolko, da je daste novorojenemu Zveličarju v dar, to še ni Bog ve kako dragoceno, a lepo je pa že. Dragoceno pa je, ako je vse iz čistega zlata in zraven še debelo. O takšnem jabolku vam bom jaz zdaj le povedal legendo.

Aleksander Véliki je bil mogočen in slaven kralj, ki je živel več ko tristo let pred prvim Božičem. Podjarmil je veliko dežel in premagal mnogo ljudstev. V znamenje svoje mogočnosti je dal napraviti zlato jabolko. Iz vsake podjarmljene dežele je vzel kosce zlata, katerega je dobil v dotični deželi, in iz vsega je vzraslo precej debelo jabolko. Ko bi je jaz ali pa kateri izmed vas imel, menim, da bi smel biti zadovoljen; tako smo pa tudi zadovoljni, čeprav nimamo Aleksandrovega zlatega jabolka, kali?

Ali nihče ne živi na veke, in tudi Aleksander ni; narobe, še prav mlad je umrl, in je moral pustiti dragoceno jabolko svojim naslednikom.

Po mnogih ovinkih in čudnih potih je prišlo to jabolko naposled tudi v roke treh Modrih. Ti so je prinesli v dar novemu judovskemu kralju, Zveličarju. Tako je prišlo to jabolko res v roke najmogočnejšega kralja svetá.

A kaj se zgodi! Mali Jezušček vzame jabolko v svoje božje roke, in v tem trenutju — oj čudo! — se spremeni zlato v prah. S tem je hotel pokazati, da njegovo kraljestvo ni od tega sveta, ni blesteče, da on neče daril, ampak človeških — src. A če se je tudi izpremenilo jabolko v prah, naj nam ne bode žal zato, saj smo dobili v Kristusu dragocenejšo jabolko, ki nam je v srečo in blagor na veke.

3. Vrba.

Mrak je bil. Lahen vetrič je vel sem od gore in mi je božal lice, ko sem se sprehajal po samotni poti. Pri poti pa je rasla večno tožna vrba-žalostinka. Turobno in žalobno je povešala svoje tanke veje k tlom in tužno so vršela peresa mej seboj v večernem vetru. Rad bi bil zvedel vzrok njene vedne tuge. In

vrba — zdi se mi — mi je tiho šepetala žalostno povest, ki jo tu sporočam.

„Dva dogodka sta se vršila v človeški zgodovini z mojo pomočjo: jeden najbolj sramoten in drugi najbolj žalosten, kar jih jaz vem in kar jih vé ves zemski rod. Na mojih vejah se je obesil apostol Kristusov, izdajalec Juda. To je najsramotonejši trenutek mojega bitja in žitja.

In s šibami, katere so narezali na meni, so bičali mojega Stvarnika in Gospoda. To je najžalostnejši dogodek mojega življenja. Zato sem pa odslej vedno otožna in sramotno se pripogibljem k tlom, ker sem jaz pripomogla Odrešeniku, da je toliko več trpel. To je vzrok moje večne žalosti, ali razumeš ?...“

Tako je šepetala vrba žalostinka in še tožnejše završala s svojimi listi. In jaz sem razumel njeno žalost in odšel zamišljen domov.

Božične počitnice.

Božične počitnice sicer niso tako dolge kakor velike počitnice ob koncu šolskega leta; vendar so ravno tako prijetne. Nekateri celo pravijo, da so še prijetnije, zato ker so sedaj tako lepi prazniki in ker se dobi toliko krasnih darov. In kako prijetno se je igrati pri gorki peči!

Dorček in Anica, jako pridna otroka imovitih starišev, sta že tako mislila. Že dolgo sta se naprej veselila božičnih praznikov in, ko so res prišli, sta bila vsa srečna. Jezušček jima je prinesel veliko prelepih daril: mnogokaj slastnega za mlada usta, pa tudi mikavnih igrač. Anica je dobila kar celo kuhinjo z vso potrebno posodo in opravo. Dorčku pa je prinesel bistrega konjička, glasno trobentico, krasno knjigo z zalimi podobiciami in pa zbirko raznih barvic, katerih si je bil že tako zelo zaželel.